

לרסיסים. אף אחד לא יראה ממני גרוש, תמורת שום דבר! זה אצלי עיקרון. שי לפיו אני חיה. כאשת-עסקים וכאשה מפורסמת. אנשים מתעניינים ברכושי. היהלום המחורבן לא היה שווה את אי-הנעימות שנגרמה לי בעיקבות השוד. הסתובבתי כבר בתל-אביב ענודה תכשיטים ששוויים גדול בהרבה מזה של אותו יהלום. אני רוצה להודיע לכל הגנבים העתידיים, כי מהיום והלאה אינני עונדת כל תכשיט יקר-ערך. פרט לזהב פשוט, לכסף ולזר כוכית. גם אינני מחזיקה תכשיטים בבית. כך שחבל על הטירחה. מייד אחרי השוד נסעתי לבית-חולים בנתניה, עם הפצע הרפתוח אך שם, בבית-החולים, רצו לגלח את כל שערי אמרתי לא. תודה, ונסעתי לאיכילוב בתל-אביב. שם קיבלתי טיפול נאות."

עשירה משועממת? ★

מנדי נדי היא אשה חכמה ולמודת-ניסיון. לבתה, דנה, העניקה חינוך אמריקאי בבית-הספר האמריקאי שבכפר-שמריה. כדי שהילדה תוכל להשלים את חינוכה בכל מקום בעולם שאליו נוסעת אמה הנועה ונדה.

כעת לומדת דנה בבית-ספר ישראלי רגיל. היא דוברת עברית רהוטה, אך מתקשה בכתיבה ובקריאה, ולומדת באופן מיוחד לילדי-עולים.

מנדי היא אשה החיה על קוצים. חודשים ארוכים התגוררה בדירתה של ג'ו ליבו שבמלון השרון. לפני חצי שנה עברה לדירת-הגג שלה. עדיין לא השלימה את בניית המדרגות, וכבר היא אומרת: „נמאס לי! אני רוצה לעבור לבית מחוץ לעיר, עם גן גדול. כזאת אני. שוקעת בהתלהרות בות עצומה ביצירת משהו, וכשהשגתי אותו וגמרתי לעבוד עלי, יוצאת לי הר רוח מהמפרשים ואני רוצה להתחיל ב משהו חדש."

ואומנם, משום כך, לדבריה, ביטלה את נישואיה לג'ו ליבו. אחרי שהבינה כי עושרו הרב של ליבו יפול בחלקה, יצאה הרוח ממיפרשיה.

הרי גירסתה שלה לביטול הנישואין: „מייד אחרי השוד בא לכאן ג'ו. הוא היה איתי כמה ימים, וחזר למונטריאול. אני סיימתי את עבודתי בהצגה כולם הם כולם. תיקווה מור נכנסה במקומי לתפקיד, ונסעתי ללונדון. השארתי שם את דנה בבית הורי, ורשמתי אותה לבית-ספר. לאחר-מכן נסעתי למונטריאול. אל ג'ו, הגעתי לדירתו המפוארת והתחלתי להתר כונן לחתונה."

„כל השמועות כאילו עמדנו להטיס אור-חיים בטיסת צ'ארטר מיוחדת מתל-אביב לחתונה הן שטויות במיץ עגבניות. הטכס היה אמור להיות אינטימי, ומעט הידידים שלנו מישראל, שהיו אמורים להגיע לי חתונה, יכלו להגיע למונטריאול על חש-בונם."

על המדרגות בביתה

רה. מיסגרת הטבעת מוכיחה כי גדולו של היהלום היה בלתי-רגיל. אולם מנדי מסרבת לאפשר לצלמת להנציח את הי צלקות.

לעניין השמועות, כאילו ג'ו לא רצה להתחתן איתה מפני שכביכול ניסתה לגנוב את היהלום, היא אומרת: „מה היה לי לגנוב את היהלום? הוא היה שלי! הרי ג'ו נתן לי אותו ללא כל תנאי. הוץ מזה, היהלום לא היה מבוטח. ביקשתי מג'ו לבטח אותו, אך הוא דחה את העניין. יום אחרי השוד הוא הגיע ארצה והעניק לי יהלום חדש."

„אין לי מושג מניין שואבות הבריות את כל הסיפורים שלי. אני אשה חזקה מאד. אנשי העולם התחתון בתל-אביב יודי עים זאת היטב. אין זו הפעם הראשונה שהם מנסים להתחיל איתי או להתנכל לי. למעשה אני יודעת בדיוק מי שדד ממני את היהלום, ואילו לא חסתי על חייו הייתי נוקבת בשמו. גם לי וגם למישרה ברור של מי העבודה המלוכלכת הזאת. אני לא אתן לאיש כופר או כסף. לא איכפת לי שישדרו את כל הבית שלי, ושינצצו אותו

„אילו הייתי יוזמת את השוד,

הייתי עושה זאת ליד ביתי!

למיטה. מי שמסיע את דנה לבית-הספר, מי שעורך עבודי קניות ומי שמביא את הקניות אל ביתי, לולא הייתי עסוקה בעבודה משלי — הייתי אומללה. „הסברתי זאת לג'ו, והוא לא היה מוכן לקבל. אז התחלתי להתגעגע לארץ. לחבר-רים, לחתול שנשאר אצל הברה, לבית שלי שכימעט לא הספקתי לגור בו. אמרתי לג'ו: אני אוהבת את ישראל, ואני רוצה לגור בה."

„הוא הבטיח לי שנבוא לכאן לעיתים תכופות, אך לא נוכל לגור כאן ביגלל עסקיו בקנדה, ואז נוצר מצב שבו אחד משנינו היה צריך לוותר. הוא לא רצה לוותר, וגם אני לא רציתי לוותר. אז החלטנו להשאיר את היחסים בינינו כמות שהם, ולא להתחתן."

„עובתי ללונדון. כעבור כמה ימים הצי טרף אלי ג'ו. בילינו כמה ימים עם אחי ועם השחקנית הישראלית שנית כתר, ומייד לאחר-מכן חזרתי לישראל. נכנסתי שוב לגלם את תפקידי בהצגה כולט על כולם. לפני ימים אחדים בא אלי ג'ו לי ישראל, והבוקר הוא נסע. כשהחלטנו שלא להתחתן, החזרתי לו את היהלום שנתן לי כמתנה. אם מישהו חושב שיש בינינו חשבון, הוא טועה. החיים נמשכים, והכל פשוט יופייופי."

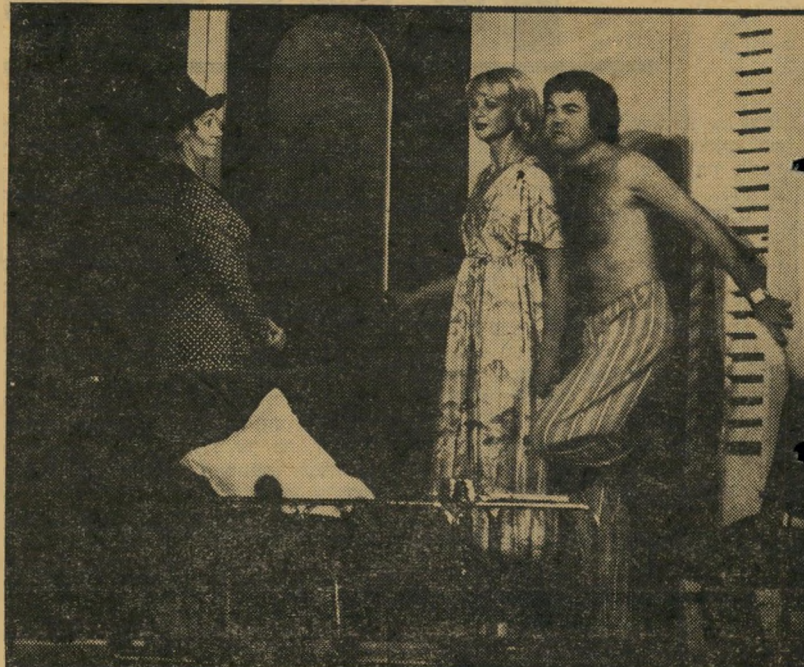
„פיתאום, במונטריאול, הכל נראה אחי רת. נפגשתי עם עורכי-הדין של ג'ו, עם מנהל-הבנק שלו, עם ידידיו, בישראל, הידידים שלו הם גם הידידים שלי. במונ-טריאול, הידידים שלו שונים לחלוטין. אלה הם אנשי-עסקים מכופתרים, שלא בראש שלי. זה הפריע לי, אך לא עד כדי ביטול החתונה."

„אחרי-כך סיפרתי לג'ו שקיבלתי שתי הצעות-עבודה, אחת בדרום-אפריקה ואחת בלונדון. ג'ו התנגד שאקבל אותן. הוא טען שהוא די עשיר, ושאינן צורך שאע-בוד. הבנתי שהוא רוצה שאתיישב איתו בקביעות, ואכנס למיסגרת של חיי-נישואין נורמליים."

אחד משנינו היה צריך לוותר ★

מספרת מנדי: „כל חיי עבדתי. אני רוצה להמשיך לעבוד. אינני מתכוונת לשבת על סירי-הבשר. אני חייבת להעסיק את עצמי. מה שווה לי כל העושר בעולם, אם אהיה משועממת?"

אילו היה מי שמכבס בשבילי, מי שמבשל בשבילי, מי שמגיש לי קפה

חזרה לעבודה: בהצגה „כולם על כולם"